

Sygn. akt II Ca 1353/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karina Marczak
Sędziowie:	SSO Małgorzata Grzesik (spr.) SSR del. Katarzyna Longa
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Idzikowska-Chrzęszczewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 listopada 2013 roku w S.

sprawy z powództwa **K. Z.**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej w W.**

o zapłatę oraz o ustalenie

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie

z dnia 26 lipca 2012 r., sygn. akt I C 3008/09

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I. tiret czwarte tylko o tyle, że odsetki ustawowe od kwoty 10 200 (dziesięć tysięcy dwieście) złotych zasądza od dnia 29 lipca 2006 roku do dnia zapłaty oraz oddala powództwo co do odsetek od kwoty 10 200 (dziesięć tysięcy dwieście) złotych od dnia 07 kwietnia 2002 roku do dnia 28 lipca 2006 roku;

2. oddala apelację w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki K. Z. kwotę 1 200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 lipca 2012 r. Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie:

1. zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki K. Z. kwotę 18 277,79 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty:

- 2373,66 zł od dnia 13 grudnia 2007 r. do dnia zapłaty,

- 624,49 zł od dnia 29 maja 2007 r. do dnia zapłaty,
- 79,64 zł od dnia 22 lutego 2007 r. do dnia zapłaty,
- 10 200 zł od dnia 7 kwietnia 2002 r. do dnia zapłaty,
- 5000 zł od dnia 28 października 2011 r. do dnia zapłaty;

2. ustalił odpowiedzialność pozwanego za wszelkie pozostające w związku przyczynowo – skutkowym z wypadkiem z dnia 4 lipca 2001 r. konsekwencje mogące pojawić się na zdrowiu powódki w przyszłości, a nieujawnione w chwili wyrokowania;

3. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

4. nakazał ściąganie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin- Centrum w Szczecinie kwotę 500 zł tytułem nieziszczonych kosztów sądowych;

5. nakazał zwrócenie od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin- Centrum w Szczecinie na rzecz powódki kwotę 11,62 zł tytułem nadpłaconych kosztów sądowych.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie następujących ustaleń faktycznych i prawnych:

Dnia 4 kwietnia 2001 r. w miejscowości M. na ulicy (...) miał miejsce wypadek komunikacyjny, w którym uczestniczyła kierująca pojazdem osobowym marki T. (...) nr rej. (...) – K. Z. oraz kierujący samochodem marki O. (...) – M. A.. Do kolizji między autami doszło, gdy powódka oczekiwała na włączenie się do ruchu, sygnalizując zamiar skręcenia w lewo. Do zdarzenia doszło w ten sposób, że kierujący samochodem O., na skutek niezachowania ostrożności wjechał swoim samochodem w tył samochodu marki T.. K. Z. miała zapięte pasy bezpieczeństwa. Siła uderzenia przemieściła jej samochód do przodu, w wyniku, czego uderzyła w inny pojazd, znajdujący się naprzeciwko jej samochodu.

Na skutek powyższego zderzenia, głowa powódki przemieściła się do tyłu na zagłówek, a następnie w przód na koło kierownicy, uderzając w nią. Bezpośrednio po interwencji pogotowia ratunkowego została ona przewieziona na oddział chirurgiczny Szpitala (...) w S.. Po założeniu kołnierza ortopedycznego i podaniu leków, wypisano ją do domu z zaleceniem, aby leżała przez 2 tygodnie.

Kierujący pojazdem marki O. (...) M. A. miał zawartą umowę ubezpieczenia OC z (...) S.A. W dniu 3 lutego 2002 r. powódka zgłosiła roszczenie do ubezpieczyciela M. A., wnosząc o zadośćuczynienie za doznane obrażenia ciała, cierpienia fizyczne i psychiczne towarzyszące wypadkowi oraz w okresie leczenia i za okres wyłączenia z normalnego trybu życia. Jednocześnie wniosła o przyznanie renty tymczasowej w wysokości 100 zł miesięcznie, powołując się na art. 455 § 3 k.c.

W odpowiedzi (...) S.A. uznał swoją odpowiedzialność za następstwa powypadkowe dotyczące doznanych przez powódkę obrażeń i przyznał jej 15 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz częściowo zrefundował koszty jej leczenia. Pozwany nie znalazł natomiast podstaw do przyznania renty. W 2003 r. pozwany odmówił uznania podniesionego przez powódkę roszczenia o objęcie jego odpowiedzialnością szkód mogących powstać w przyszłości. Odmówił ponadto zwrotu niektórych poniesionych wydatków, gdyż nie pozostawały one w jego ocenie w związku przyczynowym z następstwami wypadku.

Dnia 27 kwietnia 2007 r. powódka wniosła odwołanie od decyzji (...) S.A. z dnia 26 czerwca 2002 r. w zakresie wysokości przyznanego zadośćuczynienia oraz od decyzji z dnia 1 lutego 2007 r. dotyczącej refundacji poniesionych przez nią wydatków i kosztów leczenia. W odpowiedzi pozwany stwierdził, iż znalazł podstaw do zmiany swojego stanowiska.

Pismem z dnia 25 listopada 2008 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty 5000 zł zadośćuczynienia, kwoty 3077,79 zł tytułem kosztów leczenia i rehabilitacji, zakupu leków, kontroli i wizyt lekarskich potwierdzonych rachunkami oraz kwoty 200 zł za sporządzenie zleconej przez powódkę opinii sądowo – lekarskiej.

Powódka przez kilka lat poddawana była leczeniu – rehabilitacji, fizykoterapii oraz farmakoterapii. Przez okres 5 miesięcy pozostawała na zwolnieniu lekarskich. Z opinii sądowo – lekarskiej wynika, iż stwierdzono u niej następstwa wypadku w postaci urazu kręgosłupa. W trakcie konsultacji rozpoznano u niej m.in. stan po urazie głowy i kręgosłupa szyjnego, niestabilność pourazowa kręgosłupa, pourazowe bóle głowy. W opinii stwierdzono, iż powódka doznała 20 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Ponadto, u powódki stwierdzono niestabilność i dyskopatię szyjnego odcinka kręgosłupa. Zmiany te mają charakter trwały, stan poszkodowanej jest ustabilizowany, lecz lekarze nie wykluczają pogorszenia się tego stanu w miarę upływu czasu.

W powyższym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo okazało się zasadne w zakresie roszczenia głównego, natomiast w zakresie odsetek okazało się uzasadnione jedynie częściowo.

Powódka domagała się, aby pozwany zapłacił na jej rzecz kwotę 18 277, 79 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 7 kwietnia 2002 r., a także ustalenia odpowiedzialności (...) S.A. za wszelkie konsekwencje mogące pojawić się na jej zdrowiu w przyszłości, a nieujawnione w chwili wniesienia pozwu, będące skutkiem wypadku z dnia 4 lipca 2001 r. Na wskazaną przez powódkę kwotę składały się: 15 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, 3 077,79 zł tytułem udokumentowanych kosztów leczenia oraz 200 zł tytułem kosztów opinii sądowo – lekarskiej.

Sąd I instancji, wskazał, iż odpowiedzialność pozwanego z tytułu poniesionej przez poszkodowaną w związku z wypadkiem szkody nie budzi wątpliwości w świetle zaistniałego stanu faktycznego oraz przepisów art. 822 § 1 i 4 k.c. oraz art. 9 i 19 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Ponadto, Sąd stwierdził, iż w świetle przepisów art. 444 § 1 k.c. oraz 445 § 1 k.c. oraz orzecznictwa sądów zasadnym jest przyznanie powódce zadośćuczynienia we wskazanej przez nią kwocie. Uznanie tej odpowiedzialności przez pozwanego poprzez wypłatę zadośćuczynienia w kwocie 15 000 zł oraz pokrycia części poniesionych przez nią kosztów leczenia, jako bezsporne, nie wymagały większych wyjaśnień ze strony Sądu.

Na podstawie przedstawionego przez strony materiału dowodowego Sąd ustalił, iż wypadek, jakiemu uległa powódka w dniu 4 lipca 2001 r., pociągnął za sobą szereg konsekwencji negatywnie wpływających na jej stan zdrowia. Ustalił ponadto, iż doznane obrażenia kwalifikują się w chwili obecnej jako trwałe i nierokujące dalszej poprawy. Z uwagi na powyższe Sąd uznał, iż żądanie powódki, co do zasadności i wysokości dodatkowego zadośćuczynienia są w pełni uzasadnione. Przemawia za tym, przede wszystkim: 1. rozmiar doznanych obrażeń, 2. trwałość tych obrażeń, które nie rokują poprawy, jedynie mogą ulec pogorszeniu i doprowadzić do rozwoju zmian zwyrodnieniowych, 3. stopień nasilenia dolegliwości związanych z obrażeniami, który ze względu na trwający przez tyle lat ból fizyczny jest oceniany jako wysoki, 4. szanse polepszenia zdrowia na przyszłość, które są raczej znikome.

Uzyskana przez nią kwota łącznie 30 000 zł zadośćuczynienia rekompensuje w pełni, zdaniem Sądu I instancji, rozmiar doznanych przez nią cierpień fizycznych i psychicznych, na przestrzeni kilku lat od dnia zdarzenia.

W odniesieniu do żądania kwoty 3 077,99 zł powódka wskazała, iż stanowi ona kwotę koniecznych poniesionych przez nią kosztów leczenia. Sąd uznał, iż stanowiły one wskazane w art. 444 § k.c. koszty leczenia związane z doznany uszkodzeniem ciała i rozstrojem zdrowia, w związku z czym, żądanie powódki zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd uwzględnił również argumentację powódki, co do zasadności zwrotu kosztów poniesionych przez nią w związku z wydaniem opinii sądowo – lekarskiej. Powódka wskazała, iż było to konieczne, gdyż nie zgadzała się z ustaleniami powołanych przez (...) S.A. lekarzy wskazującymi na doznany przez nią uszczerbek na zdrowiu na poziomie 12 %. Sąd uznał, iż w powyższej sytuacji, niezależna opinia sądowo– lekarska była jedynym dowodem, jaki powódka mogła przedstawić na okoliczność, iż opinia lekarzy powołanych przez pozwanego jest nieprawidłowa.

Sąd uznał ponadto, iż zasadnym jest ustalenie odpowiedzialności za wszelkie konsekwencje mogące pojawić się na zdrowiu powódki w przyszłości będące wynikiem wypadku z dnia 4 lipca 2001 r. Swoje rozstrzygnięcie oparł na opinii biegłego ortopedy, który jednoznacznie wskazał, iż stan powódki z biegiem lat może ulec pogorszeniu.

Sąd I instancji oparł się w przeważającej mierze na opiniach trzech powołanych w sprawie biegłych. Uznał ich opinie za rzetelne, spójne, konsekwentne i jednoznaczne. Po dokonaniu ich analizy Sąd uznał, iż sformułowane w nich wnioski przemawiają za uznaniem żądania pozwu za w pełni uzasadnione. Jednocześnie Sąd uznał za bezpodstawne wszystkie podniesione, zarówno przez stronę powodową jak i pozwaną, zarzuty w stosunku do opinii. W ocenie Sądu Rejonowego zostały one obalone przez uzupełniające opinie sporządzone przez biegłych po zapoznaniu się przez nich z treścią wskazanych zarzutów.

Sąd I instancji wskazał w szczególności, iż przy rozstrzygnięciu jedynie posiłkowo kierował się skalą procentową określoną w rozporządzeniu ministra, na podstawie, której biegły określił uszczerbek na zdrowiu powódki na poziomie 20 %. O zasadności roszczenia przesądził w ocenie Sądu, rozmiar doznanych przez poszkodowaną obrażeń, ich długotrwałość oraz trwały skutek, a także oceniono wysoko cierpienia fizyczne i psychiczne powódki oraz brak perspektyw na polepszenie się jej stanu zdrowia.

Odnosząc się do kwestii zasądzonych odsetek Sąd uzasadnił ich przyznanie w następujący sposób:

1. odsetki od kwoty 79,64 zł zasądzone zostały od dnia 22 lutego, albowiem od tego dnia (...) S.A. pozostawał w zwłoce z zapłatą należności, która zgłoszona została mu w dniu 22 stycznia 2007 r. Sąd uzasadnił powyższe treścią przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, który stanowi, iż zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie.
2. odsetki od kwoty 2373,66 zł zasądzone zostały od dnia 13 grudnia 2007 r., gdyż wezwanie do zapłaty dostało doręczone ubezpieczycielowi w dniu 5 grudnia 2007 r., zaś termin do spełnienia świadczenia wynosił 7 dni od dnia doręczenia.
3. odsetki od kwoty 624,49 zł zasądzone zostały od dnia 29 maja 2007 r., gdyż zgodnie z art. 14 wyżej wskazanej ustawy, żądanie powinno być spełnione w ciągu 30 dni od dnia zgłoszenia, które nastąpiło 27 kwietnia 2007 r. Upływ tego okresu nastąpił 27 maja 2007 roku t. w niedzielę, dlatego też zasadne było zasądzenie odsetek od dnia następującego po nim.
4. odsetki od kwoty 200 zł (koszt opinii lekarskiej) zostało zasądzone od dnia 7 kwietnia 2002 r. bowiem żądanie to zostało zgłoszone 27 lutego 2002 r.
5. Odsetki od kwoty 10 000 zł tytułem zadośćuczynienia Sąd zasądził zgodnie z żądaniem powódki od dnia 7 kwietnia 2002 r., albowim przed tą datą powódka zgłosiła (...) S.A. roszczenie o dodatkową kwotę zadośćuczynienia.
6. odsetki od kwoty 5 000 zł Sąd zasądził od dnia 28 października 2011 r., tj. od dnia następującego po doręczeniu pozwanemu pisma powódki w którym rozszerzyła ona swoje roszczenia.

Orzekając o kosztach, Sąd I instancji kierował się treścią art. 98 k.p.c., który na stronę przegrywającą nakłada obowiązek zwrotu, na żądanie przeciwnika, kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia przez niego praw i celowej obrony. Powódka wygrała proces w całości, co w konsekwencji powyższego wskazania stanowiło uzasadnienie dla obciążenia pozwanego kosztami procesu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany, zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego Szczecin- Centrum w Szczecinie w części tj.: pkt I co do kwoty 10 200 zł wraz z odsetkami od dnia 7 kwietnia 2002 r. do dnia zapłaty, oraz co do pkt II i IV w całości. Zaskarżanemu wyrokowi zarzucił on błąd w ustaleniach faktycznych polegających na:

1. błędnym przyjęciu, iż wypłata dodatkowej kwoty 10 000 zł zadośćuczynienia jest uzasadniona okolicznościami sprawy.
2. braku uwzględnienia przez Sąd okoliczności związanych z tym, iż wypłacone przez ubezpieczyciela w roku 2002 r. odszkodowanie przy uwzględnieniu wartości realnej pieniądza na tamten czas w pełni rekompensowało doznaną przez powódkę szkodę.
3. uznaniu przez Sąd, iż kwota 200 zł tytułem sporządzenia prywatnej opinii lekarskiej pozostaje w związku z przyczynowym z następstwem wypadku.
4. uznaniu przez Sąd, iż zasadnym jest ustalenie odpowiedzialności (...) S.A. za skutki wypadku powstałe na przyszłość, tymczasem z opinii biegłych, w szczególności neurologa wynika, iż leczenie zostało zakończone.

Ponadto, skarżący podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, a w szczególności odsetek przy uwzględnieniu, iż przedawniają się w okresie 3 lat od dnia wniesienia pozwu.

W związku z powyższym pozwany wniósł o zmianę pkt I orzeczenia przez oddalenie powództwa w zakresie kwoty 10 200 zł wraz z odsetkami od dnia 7 kwietnia 2002 r. do dnia zapłaty, zmianę pkt II w całości poprzez oddalenie powództwa oraz zmianę pkt IV w całości poprzez zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ponadto zażądał zasądzenia od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się uzasadniona tylko w zakresie, w jakim dotyczyła wadliwie przyjętej przez Sąd I instancji daty, od której powinny być naliczane odsetki od zasądzonej na rzecz powódki należności w kwocie 10 200 zł.

Rozpoczynając od odniesienia się do niezasadnego zarzutu zawartego w pkt 1 i 2 apelacji, w pierwszej kolejności stwierdzić należy, iż dokonana przez Sąd II instancji analiza całokształtu okoliczności, wynikających z akt sprawy, daje podstawę do przyjęcia wniosku, iż Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny i poprawnie ocenił zgromadzone dowody.

Sąd odwoławczy w pełni podziela pogląd Sądu Rejonowego w zakresie przyznania powódce zadośćuczynienia w kwocie 10 000 zł, jak również zasądzenia zwrotu 200 zł tytułem zlecenia przez nią sporządzenia opinii lekarskiej. Obszerna argumentacja Sądu I instancji była trafna zarówno, co do określenia przesłanek odszkodowania, zasadności orzeczenia o odpowiedzialności pozwanego jak i wysokości zasądzonego roszczenia.

Należy zgodzić się zwłaszcza z oceną konsekwencji wypadku dokonaną na podstawie rzetelnych opinii biegłych. Sąd I instancji dokonał pełnej i prawidłowej analizy rozmiaru doznanych trwałych uszkodzeń, stopnia nasilenia dolegliwości bólowych trwających kilka lat, znikomości szans polepszenia zdrowia na przyszłość.

Zarzuty apelacji w żadnym zakresie nie podważyły tej oceny. Posługiwanie się metodami urealniania kwoty wypłaconej w 2002r. nie mają znaczenia dla oceny wysokości zadośćuczynienia, albowiem kwota 15 000 zł została wypłacona w tamtym czasie i brała pod uwagę okoliczności, które ubezpieczyciel uwzględnił jako podstawę wypłaty zadośćuczynienia. Pozwany nie uwzględnił jednak w pełnym zakresie doznanej przez powódkę krzywdy, co słusznie zauważył Sąd I instancji.

Jak wskazano wyżej, apelacja okazała się uzasadniona jedynie w części dotyczącej zarzutu wadliwego zasądzenia odsetek od kwoty 10 200 zł od dnia 7 kwietnia 2002 r.

Należy w tym miejscu wskazać, iż z treści art. 118 k.c. wynika, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Nie ulega wątpliwości, iż na gruncie tak orzecznictwa, jak i doktryny, odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia należą do świadczeń okresowych, a zatem ulegają trzyletniemu przedawnieniu, zarówno, gdy wykazują związek z prowadzeniem działalności gospodarczej, jak i gdy związku takiego nie wykazują.

Ponadto, należy wskazać, iż roszczenie o odsetki za opóźnienie spełnienia świadczenia, z uwagi na swój akcesoryjny charakter, przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego. Jak wynika z akt sprawy, w dniu 31 lipca 2009 r., tj. w dniu wniesienia przez powódkę pozwu o zapłatę, roszczenie główne, w postaci zapłaty kwoty 10 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 200 zł tytułem zwrotu kosztów za opinię sądowo- lekarską, nie uległo przedawnieniu. Należy wskazać, iż w niniejszej sprawie powódka doznała uszkodzenia ciała w wyniku przestępstwa. Fakt, iż to kierujący pojazdem O. (...) M. A. naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym nie był sporny. Ponadto powódka doznała uszkodzenia ciała na okres powyżej 7 dni. Świadczy o tym rozmiar uszkodzeń i ogólny wielomiesięczny okres przebywania na zwolnieniu lekarskim. Ponadto powyższy wniosek potwierdza postanowienie Sądu Rejonowego w Szczecinie Wydział XIV Karny z dnia 31.01.2002r. (sygn. akt XIV Ko² 21/01), z którego wynika, iż sprawca wypadku był oskarżony o czyn z art. 177 § 1 kk, przy czym jedynie warunkowo umorzono wobec niego postępowanie. A zatem z całokształtu materiału dowodowego wynika, iż obrażenia powódki są następstwem przestępstwa, co z kolei prowadzi do przyjęcia obowiązywania 20-letniego okresu przedawnienia roszczeń powódki zgłoszonych w niniejszym postępowaniu (art. 441¹ § 2 kpc w zw. z art. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 80, poz. 538).

W ocenie Sądu Okręgowego, przedawnieniu uległy jednakże odsetki za okres od dnia 7 kwietnia 2002 r. do dnia 28 lipca 2006 r. Roszczenie o spełnienie świadczenia jak i związane z opóźnieniem jego spełnienia odsetkami stało się wymagalne już w 2002 r., a tymczasem powódka dopiero w dniu 31 lipca 2009 r. wniosła pozew o zapłatę, którym to przerwała bieg przedawnienia.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu II instancji powódce przysługuje roszczenie o zaległe odsetki liczone dopiero od dnia 28 lipca 2006 r. tj. od dnia poprzedzającego trzyletni termin przed wniesieniem przez powódkę pozwu o zapłatę, gdyż tylko te odsetki nie uległy w dniu wniesienia pozwu przedawnieniu.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutu zawartego w punkcie 3 apelacji w przedmiocie kosztów prywatnej opinii biegłego. Otóż Sąd I instancji prawidłowo wskazał, iż już tylko porównanie określonego uszczerbku na zdrowiu w opinii prywatnej, z tą określoną przez biegłego sądowego i biegłego powołanego przez pozwanego w trakcie postępowania szkodowego przemawiało za uznaniem tego wydatku za celowy. Powódka nie dysponowała fachową wiedzą i aby ocenić swoje szanse w sporze z pozwanym zmuszona była posiłkować się opinią lekarską.

Brak było również podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie odpowiedzialności pozwanego za skutki zdarzenia na przyszłość. Prawidłowo Sąd I instancji odwołał się w tym zakresie do opinii biegłego ortopedy, z której wynikało, iż stan powódki z biegiem lat może ulec pogorszeniu.

Jeżeli natomiast chodzi o koszty postępowania pierwszoinstancyjnego, to Sąd Okręgowy wziął pod uwagę fakt, iż korekta zaskarżonego wyroku ma marginalny charakter i nie zmieniała istoty stanowiska Sądu. Wobec brzmienia art. 100 kpc, brak było podstaw do zmiany orzeczenia o kosztach w zaskarżonym wyroku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc i art. 386 § 1 kpc w części zmieniającej zaskarżony wyrok, orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 100 kpc oraz § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 490).